Художник-варвар напівсонний
Картину генія чернить,
Щоб свій малюнок беззаконний
На ній безглуздо притулить.

Та згодом ветхою лускою
Ці чужді фарби опадуть:
І риси генія з добою
В красі колишній оживуть.

І так мара облудна гине
В душі намученій моїй,
І чисті, первісні хвилини
Встають видіннями у ній.

1819